

Въ това време маймункитѣ изведнажъ нададоха още по-оглушителенъ крѣсъкъ и всички до една се покатериха по върховетѣ на палмитѣ. Обърна се Мешко да види какво става, но както се обърна, така си и остана отъ ужасъ. На петдесетъ крачки отъ него се бѣше проточила една голѣма змия, която идѣше право на среща му. Нашъ Мешко, колкото и храбъръ да бѣше, тоя пжтъ изгуби всичката си смѣлостъ и не можеше да се мръдне отъ мѣстото си. Обаче, Таралежко нѣмаше защо да се бои. Щомъ видѣ змията, той скочи отъ аероплана и бързо-бързо се запжти насреща ѝ, като си мислѣше дори зарадванъ :

— Ето, че и азъ ще мога най-послед да си хапна както трѣбва!

И безъ да се колебае нито минутка, той се хвърли върху змията, като се мжчеше да я захапе за шията. Змията съскаше заплашително, разтваряше страшнитѣ си уста, разярено се виеше около Таралежко и се мжчеше да го клъвне по главата или по краката.



Таралежко се бранѣше ловко съ бодливия си кожухъ и нападаше смѣло, додето най-послед впи остритѣ си жби въ шията ѝ.

Змията започна отчаяно да шиба съ опашката си Таралежко, въртѣ се насамъ-нататъкъ, цѣлата се избодеше и окървави по бодливия кожухъ на Таралежко и най-послед потрепера, изтегна се и умрѣ.

Като видѣха какъвъ голѣмъ юнакъ е тоя нищо и никакъвъ Таралежко, маймункитѣ слѣзоха отъ дърветата и съ разни знаци и крѣсъци обясниха на Мешко, че искатъ да му направятъ нѣкои подаръци отъ благодарностъ, задето ги спаси отъ опасната змия.

Съ знаци и съ думи Мешко имъ благодари отъ своя страна и добави, че той най-послед би взелъ като подаръкъ само една малка, съвсемъ малка маймунка, да си я отнесе въ село за споменъ.

Маймункитѣ се събраха на купъ, за да обмислятъ, както